

Ordføreren for forespørgerne, *Per Hækkerup* (S), motiverede forespørgslen med den næsten totale usikkerhed om regeringens økonomiske politik og landets økonomiske situation, der syntes at herske i de fleste befolkningsgrupper.

Han gav en fremstilling af regeringens hidtidige økonomiske politik, som efter hans opfattelse viste en uheldsvanger og uacceptabel siksaklinje, og fortsatte:

„..... Og så kommer vi til den nuværende situation. Den 30. april fremsætter regeringen igennem statsministerens tale her retningslinjer for en helt ny økonomisk politik. Den skulle gennemføres omgående, den skulle indebære en destruktion af 3 dyrtidsportioner for lønmodtagerne og en såkaldt erstatning ved en helt utilstrækkelig forhøjelse af lønmodtagerfradraget, dog først fra 1. januar 1971, og ingen virkelige ofre for andre befolkningsgrupper. Da lønmodtagerorganisationerne meget naturligt afviste disse socialt urimelige forslag, så kommer regeringen nu 2 uger efter, altså i dag, med en helt ny politik igen, med momsforhøjelse og andet godt for befolkningen. Og hvor det var lønmodtagerne, der for 14 dage siden skulle have en vis kompensation, er det nu åbenbart arbejdsgiverne, der skal have det.

Ja, man må tage sig til hovedet og spørge sig selv: er det dog virkelig muligt, at man kan foreslå noget så uigennemtænkt og tilfældigt og i løbet af så kort tid totalt ændre sine retningslinjer for det, der skulle være en fast og konsekvent økonomisk politik?

Se, det er på denne baggrund, vi må spørge statsministeren og regeringen: foreligger der en så desperat og akut situation omkring valutastillingen, at øjeblikkelige indgreb er nødvendige?.....“

Statsministeren henviste i sit svar til sin redegørelse til folketinget den 30. april 1970, hvori han havde givet baggrunden for regeringens opfattelse af, at supplerende økonomiske foranstaltninger var nødvendige, hvis hensynet både til en gradvis bedring af betalingsbalancen og opretholdelse af høj beskæftigelse skulle tilgodeses. Det fremgik af redegørelsen, at der både var udenrigs- og indenrigsøkonomiske forhold som baggrund.

Han fremhævede en bedring af betalingsbalancen som en af de første økonomisk-politiske opgaver. Den dæmpning af den indenlandske efterspørgsel, som regeringen havde søgt gennemført sidste år, havde vist sig ikke at være kraftig nok. Vi havde stadig et indre efterspørgselspres, og der var endnu ikke tegn på en afgørende vending i udviklingen på betalingsbalancen. Det var derfor nødvendigt at supplere de eksisterende økonomiske foranstaltninger.

Dette hang bl. a. sammen med konjunkturudviklingen i andre lande, ikke mindst Vesttyskland, som havde fremkaldt en stigning i importpriserne. Dette indebar i sig selv en forringelse af vort bytteforhold og samtidig en forstærket stigning i det lønregulerende pristanal, som truede med igen at starte en kraftig opgang i pengeindkomsterne.